

bedre end derved, at hele Flertallet gik med til min Opfattelse? Hvorledes var det da muligt at faae det konstateret bedre end derved, at Thinget sluttede sig til denne samlede Indstilling, saa at Anmærkningen blev staaende? Hvad de øvrige Antydninger angaar, har jeg sagt det ærede Medlem, at jeg var fornødent gjort opmærksom paa, at det var mig ubekjendt, men det var umuligt at faae min Anskuelse udtrykt klarere end derved, at Flertallet lod Anmærkningen staa, og at Folkethinget sluttede sig dertil. Nu da De ikke gjør det, møder jeg med min Indsigelse i Form af det foreliggende Forslag. Der var et interessant Punkt i det ærede Medlems Udtalelser, som jeg har set skriftlig og hørt mundtlig mange Gange. Det var vist den 30te Marts 1887, at jeg yttrede til det ærede Medlem fra Sangeland (Brandes), at jeg stemte for de 51 Millioner, som jeg var med til at lade gaa til Landsthinget, und er Forudsætning af, at det blev til Finantslov. Og det staaer jeg ved. Jeg sagde — jeg hukker det ikke ordret — hvis det ærede Medlem kunde have staaet os en saadan Finantslov. Saa siger den ærede Ordfører nu: Der kan De se, Medlemmet for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har stemt for en provisorisk Bevilling. Tag nu bare simpelt den Sag, som den foreligger. I de 51 Millioner var der ikke en Øre til alle disse provisoriske Bevillinger, som Ministeriet har krævet for at tage imod en Finantslov, krævet igjennem den allerunderdanigste Forestilling. Havde vi faaet den Finantslov, hvad jeg ønskede, havde det været det nuværende Ministeriums Død; et nyt Ministerium havde maattet tiltræde, og saa havde vi bøiet os overfor enkelte uregelmæssige Bevillinger, der forelaa. Det samme er jeg villig til at gjøre nu, thi jeg erkjender, at et nyt Ministerium ikke kan bruge en for provisoriske Bevillinger helt udrenset Finantslov. Der er Forklaringen; det er fuldstændig logisk og klart. Ikke til dette Ministerium, men til et nyt Ministerium kunne vi finde os i en Dækning af provisoriske Bevillinger. Til dette Ministerium ønskede De, at vi skulle sluge saadanne Kameler, som omtales i Endringsforslagets Nr. 187.

Formanden (Høgskbro): Jeg antager, at Thinget nu vil finde, at denne Sags Forhandling kan afsluttes.

Ordføreren (Holstein): Maa jeg bede om Ordet?

Formanden (Høgskbro): Er det for en fort Bemærkning?

Ordføreren (Holstein): Det er en fort, men nødvendig Bemærkning.

Formanden (Høgskbro): Ordføreren har Ordet.

Ordføreren (Holstein): Det Sidste med det ærede Medlems Renlighed overfor Finantsloven er saa kjendt, at den ikke behøver at drages mere frem; det er jo Tilfældet, at paa dette Punkt er det ærede Medlem, om jeg saa maa sige, total gjengensigtig. Men med Hensyn til det andet Spørgsmaal, som jeg har bebrejdet det ærede Medlem, nemlig Spørgsmaalet om Universitetsanmærkningen og Forholdet til Ministerens Udtalelser i Fjor i Finantsudvalget, maa jeg gjøre opmærksom paa, at det ærede Medlem atter har søgt at give det Udseende af, at det dreiede sig om noget Andet, end det gjør. Det ærede Medlem siger: Hvor kunde jeg klarere og tydeligere faaet det frem, at det, jeg vilde, var, at Anmærkningen skulde blive staaende, end ved at den staaer der? Nei, det er meget sandt; men det, der var Spørgsmaal om, var ikke, om Anmærkningen skulde blive staaende eller ikke, men om den skulde blive staaende med den stiltiende Forstaaelse, at den ikke betød Noget. Det var det ærede Medlem med til i Fjor, og det tav han stille til, men det har det ærede Medlem ikke Lov til. Naar man vil konstatere, at man ikke er enig med Ministeren, har man ikke Lov til at stemme for Anmærkningen, saa skal man sige det her i Salen; men det har det ærede Medlem glemt da som sædvanligt.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Jeg skal ikke blande mig i den Diskussion, som er ført i de to sidste Timer; men jeg har et Par Bemærkninger at gjøre i Anledning af de Ytringer, der faldt fra mig i Gaar, vedrørende det af et enkelt Medlem foreslaaede Tilskud fra Staten til Almueskolelærere og lærerinder i Kjøbenhavn. Jeg har nemlig ved nærmere at estergaa denne Sag set, at den vil volde større Vanskeligheder, end det stod mig klart i Gaar. Sagen er nemlig den, at medens andre Almueskolelæreres Lønning, saa vel i Byerne som paa Landet, er bestemt ved Lov, er Forholdet i Kjøbenhavn det, at der bevilges Lærerlønningerne af Kommunen, ganske vist med Indenrigs-